

El prenatal

Rebota dins el ventre un retruc ple d'amor
Un retruc maternal que ens omple les venes de sang
Que ens proporciona aliment i vida
Que ens fa començar a ser humans.

I com a humans i germans que serem
Compartim un sol ventre, una sola cavitat;
Un sol espai obac que no ens deixa ni un bri de llibertat
Que no permet el moviment ni la gosadia.

La llavor que havia de portar una vida n'ha dut dues
I ara som dues presoners en un espai destinat a un
Un sac que conté dues granes que germinen
Mentre sentim créixer el nostre lligam dins un ventre que vigila.

Ignorem el destí què ens depararà
Però de xics ja volem decidir la nostra via
No som reus, subjectes a un règim umbilical
No deixarem que ningú controli dues vides.

No hi ha espai ni lloc per a dos caps
Compartir és un valor que encara no se'ns ha ensenyat.
Educats en la perseverança i la insistència
Cerquem allò desitjat i anhelat.

Desplaçar el cordó del peu al cap és un joc per al captor
El que ella no sap és la finalitat de l'agitació
I quan el cordó convertit ara en soga pren l'existència del germà
Perdo la innocència i resto com l'únic que mamarà.